

Arrest

nr. 143 671 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 februari 2012 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat M. VAN DEN BROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 augustus 2010 werd verzoeker gemachtigd tot een voorlopig verblijf. Hij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 18 augustus 2011. De beslissing vermeldt verder:

“(…) Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende betrokkene een arbeidskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen. Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.

De geldigheid van de verblijfstitel wordt slechts verlengd na voorafgaande toelating van de Dienst Vreemdelingenzaken. De vraag voor verlenging van de verblijfstitel moet samen met de nodige bewijsstukken ingediend worden bij de gemeente, die alles doorstuurt naar de Dienst Lang Verblijf. (…)”

1.3. Op 8 december 2011 besliste de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor werkgelegenheid tot weigering van de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart B.

1.4. Op 11 januari 2012 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing die verzoeker werd ter kennis gebracht op 19 januari 2012, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 13 §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde B.O. (…)

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB 283396) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07/10/2009 (BS. 14/10/2009).

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 18/08/2010 werden opgenomen:

“Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient volgende betrokkene (sic) een arbeidskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling voor te leggen.

Tevens kan de verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister.”

Betrokkene legt op 13/10/2011 bij zijn aanvraag voor de verlenging van zijn A-kaart onder meer een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor de firma Cleaning experts over die ingaat vanaf 13/09/2011 alsook een attest van inschrijving bij de VDAB als werkzoekende sinds 10/01/2011 met de vermelding ‘ik ben werkloos sinds 11 januari 2011’. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe arbeidskaart kan voorleggen voor zijn nieuwe werkgever. Hiermee komt hij niet tegemoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet - de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven “indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”

Wordt besloten om aan hem:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, het bevel te geven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Sloveënië, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig (30) dagen. (…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- *De motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- *Zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- *Tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en de beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichtingen houden in dat de beslissing op grond waarvan de verlenging van het verblijf geweigerd is aan verzoeker niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook redelijk moeten zijn.

Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot verlenging een arbeidsovereenkomst voorgelegd. Hij was niet in het bezit van een arbeidskaart B, en dit als gevolg van een fout gemaakt door zijn werkgever. Deze heeft immers verkeerdelijk een arbeidskaart C aangevraagd voor verzoeker.

Dat de bestreden beslissing op die manier ingaat tegen de bestaande praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om een zekere soepelheid aan de dag te leggen bij de verlenging van het recht op verblijf.

Verzoeker was redelijkerwijs niet in de mogelijkheid om aan de voorwaarde te voldoen om een arbeidskaart B voor te leggen. Er werd immers door de werkgever mogelijks een fout gemaakt. Verzoeker heeft hierop helemaal geen invloed.

Buiten verzoekers medeweten werd de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart verkeerd ingediend en dan ook afgewezen. Voor verzoeker is dit een vorm van overmacht, aangezien hij zelf de aanvraag niet deed, noch op andere wijze betrokken werd bij de procedure.

Er is dan ook sprake van overmacht, zodat verzoeker verschoond is te voldoen aan de voorwaarden die verzoeker oplegt.

Er zijn heel wat redenen om het verblijf van verzoeker wel te verlengen.

Verzoeker spreekt goed Nederlands.

Hij verblijft sedert 2003 onafgebroken in België en heeft hier veel familieleden wonen. Verzoeker woont bij zijn tante en oom en hun dochter. (stuk 5)

Verzoeker is in het bezit van een technisch diploma (mécanicien) en kan mits een bijscholing gemakkelijk knelpuntberoepen uitvoeren.

Verzoeker toont aan goed geïntegreerd te zijn en bovendien veel moeite te hebben gedaan om werk te zoeken.

Verzoeker voegt de stukken toe, die aantonen dat hij wel degelijk naar werk zocht en dus aan de integratievoorwaarden voldoet, die een verlengingsbeslissing zouden kunnen rechtvaardigen. (stuk 2)

De motiveringsverplichting is geschonden daar niet gemotiveerd werd waarom met bovenstaande redenen geen rekening werd gehouden.

Gelet op het feit dat verzoeker geen schuld treft, daar waar hij geen arbeidsovereenkomst B kan voorleggen, is de weigering tot verlenging niet redelijk.

De beslissing is niet afdoende gemotiveerd.”

2.2. De formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B. Verzoeker legde niet de nodige documenten voor om een verlenging van zijn verblijf te krijgen met name noch een nieuwe arbeidskaart B, noch een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling.

Verweerder concludeert dat hij op grond van artikel 13, § 3, tweede lid een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan verzoeker nu hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht, samen met een eventuele schending van het redelijkheidsbeginsel.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De juridische grondslag van de bestreden beslissing betreft artikel 13, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

[...]

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden; [...]”

Op het ogenblik van de bestreden beslissing ligt onder meer een weigering van een arbeidskaart B voor. Verzoekers toelichting mist bijgevolg feitelijke grondslag dat het aan overmacht was te wijten, namelijk een fout in hoofde van zijn werkgever, dat hij redelijkerwijs niet in de mogelijkheid was om aan de voorwaarde te voldoen om een arbeidskaart B voor te leggen omdat zijn werkgever een arbeidskaart C heeft aangevraagd. Daarenboven toont verzoeker met zijn betoog dat er heel wat redenen zijn om het verblijf te verlengen niet aan dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing wel degelijk voldeed aan de voorwaarden voor de verlenging van zijn machtiging tot verblijf, met name het kunnen voorleggen van een nieuwe arbeidskaart B, een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling en een recent arbeidscontract.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Er dient te worden besloten dat verweerder is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat hij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Verweerder oordeelde op grond van een correcte feitenvinding en op redelijke wijze dat verzoeker niet aantoonbaar te voldoen aan de voorwaarden die werden gesteld voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf. Verweerder heeft vervolgens op redelijke wijze de beslissing genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag tot verlenging heeft plaatsgevonden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS